

Nya bestämmelser i anslutning till konkurrensregelverket (KN2023/03687)

Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet har genom remiss anmodats att yttra sig i rubricerat ärende. Fakultetsnämnden får härmed lämna följande synpunkter.

Inledning

Promemorian rör tre olika lagstiftningsåtgärder relaterade till konkurrens på den inre marknaden.

- Den första rör de s.k. gruppundantagen som tillämpas inom antitrustområdet, artiklarna 101–102 Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) samt 2 kap. 1–2 och 2 kap 7 § konkurrenslagen (2008:579) (KL). Under 2022–23 utfärdades två nya unionsrättsliga gruppundantag som ersätter de äldre gruppundantagen gällande forsknings- och utvecklingsavtal (FoU-avtal) och specialiseringsavtal. Även inom svensk konkurrensrätt utfärdas gruppundantag genom lag, vilka innehållsmässigt speglar de regler som finns i de unionsrättsliga gruppundantagen. Promemorian rör således ändringarna i de svenska lagarna som uppställer gruppundantag.
- Den andra lagstiftningsåtgärden avser införandet av Digital Markets Act (DMA) (förordning 2022/1925) som rör stora plattformslieferantörer som utgör s.k. "grindvakter" för inträde till vissa marknader. Medan DMA utgör en förordning som är direkt tillämplig inom den svenska rättsordningen, finns vissa skyldigheter som kräver förändringar i det svenska regelverket.
- Den tredje lagstiftningsåtgärden rör den nyligen införda kontrollen av subventioner som kommer från stater utanför EU genom förordning nr 2022/2560 (Foreign Subsidies Regulation eller FSR). Förordningen kräver utfärdandet av vissa kompletterande svenska bestämmelser.

Gruppundantagen

Bakgrund och promemorians förslag

Förslaget rör tre svenska lagar som utgör gruppundantag inom svensk konkurrensrätt. Med gruppundantag menas de regelverk som ger undantag från förbudet för vissa kategorier av konkurrensbegränsande avtal enligt artikel 101.1 FEUF, samt 2 kap 1 § KL. Gruppundantagen ger uttryck för legalundantagen i artikel 101.3 FEUF och 2 kap 2 § KL.

Syftet med gruppundantagen är att förenkla bedömningen av tillåtligheten av vissa typer avtal. Avtal som uppfyller villkoren i gruppundantagen är tillåtna. Eftersom gruppundantagen är mer detaljerade än legalundantagen blir det enklare för företag att förvissa sig om att deras avtal uppfyller kraven för att få undantag. Visserligen finns det regler i gruppundantagen som tillåter Europeiska kommissionen (kommissionen) och konkurrensverket (KKV) att dra tillbaka gruppundantagen för enskilda avtal som ändå visar sig vara skadliga för marknaden. Under tiden före ett sådant tillbakadragande är dock avtalen tillåtna och det är inte möjligt att i efterhand utdöma sanktioner för eventuella skadliga effekter på marknaden.

Det bör även understrykas att svensk rätt rörande tillämpningen för artikel 101 FEUD och 2 kap 1–2 §§ KL måste överensstämma med EU-rätten. Enligt förordning nr 1/2003 (EGT 2003 L 1/1) om tillämpningen av artiklarna 81 EG (numera 101 FEUF) och 82 EG (numera 102 FEUF) får inte tillämpning av svenska konkurrensregler som motsvarar förbudet i artikel 101 FEUF resultera i att avtal som förbjuds enligt EU-rätten tillåts eller att avtal som tillåts enligt EU-rätten förbjuds. Eftersom de unionsrättsliga och de svenska konkurrensreglerna inom antitrustområdet (artiklarna 101 och 102 FEUF samt 2 kap 1–2 §§ och 2 kap 7 §) tillämpas parallellt vad gäller avtal eller beteenden som har effekter på samhandeln skulle tillämpningen av regelverken, i teorin, kunna resultera i motstridiga beslut. Det är därmed logiskt att harmonisera det svenska regelverket avseende 2 kap 1–2 §§ KL med de unionsrättsliga reglerna. Även om de svenska reglerna endast behöver uppnå rättslikhet med EU-rätten när de tillämpas på avtal som har en samhandelseffekt, går det inte heller att ha svenska regler som gör åtskillnad mellan avtal beroende på om de har en samhandelseffekt eller inte. Sedan EU-inträdet 1995 har man inom svensk konkurrensrätt dessutom tillämpat ett "mjukt" harmoniseringskrav. Svensk konkurrensrätt skall följa den utveckling som sker på EU-nivå och de svenska reglerna skall som regel tolkas på samma sätt som de unionsrättsliga reglerna.

Eftersom gruppundantagen utgör ett uttryck för legalundantagen förefaller det logiskt att även harmonisera de svenska gruppundantagen med kommissionens gruppundantag. Visserligen medför inte gruppundantagen att vissa avtal per automatik är förbjudna. Avtal som tillåts enligt EU-rätten kan således aldrig förbjudas enligt de svenska gruppundantagen. Det skulle dock försvåra rättstillämpningen om avtal som faller inom unionsrättsliga gruppundantag skulle behöva bli föremål för en enskild bedömning enligt det svenska legalundantaget i 2 kap 2 § KL. Vidare kan inte svenska gruppundantag tillåta avtal som är förbjudna inom EU-rätten. Att ha svenska gruppundantag som tillåter vissa avtal som enligt det unionsrättsliga regelverket inte kan undantas skulle leda till stor rättsosäkerhet för företagen. I teorin skulle svenska

gruppundantag som skiljer sig från de unionsrättsliga reglerna kunna tillåta vissa avtal som står i strid med artiklarna 101.1 och 101.3 FEUF. Sammantaget förefaller det rimligt att de svenska gruppundantagen till sitt materiella innehåll motsvarar det unionsrättsliga regelverket, dvs. kommissionens gruppundantagsförfordningar.

Två nya gruppundantag har utfärdats: Kommissionens förordning (EU) 2023/1066 av den 1 juni 2023 om tillämpningen av artikel 101.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt på vissa grupper av forsknings- och utvecklingsavtal (EUT 2023 L 143/9); kommissionens förordning (EU) 2023/1067 av den 1 juni 2023 om tillämpningen av artikel 101.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt på vissa grupper av specialiseringsavtal (EUT 2023 L 143/20). Kommissionen har dessutom utfärdat en förordning (nr 2023/822, EUT 2023 L 102/1) som förlänger tidsperioden för tillämpningen av kommissionens förordning (EU) nr 461/2010 av den 27 maj 2010 om tillämpningen av artikel 101.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden inom motorfordonssektorn (EUT 2010 L 129/52).

Gruppundantaget avseende forsknings- och utvecklingsavtal speglas i svensk rätt av lagen (2008:583) om gruppundantag för konkurrensbegränsande avtal om forskning och utveckling. I lagens 1 § definieras tillämpningsområdet, dvs. vilka typer av avtal som klassificeras som forsknings- och utvecklingsavtal. Enligt nuvarande bestämmelser är tillämpningsområdet definierat på samma sätt som det äldre unionsrättsliga gruppundantaget om FoU-avtal (förordning 1217/2010) definierade den sortens avtal. Enligt promemorians förslag skall denna revideras så att den återspeglar samma tillämpningsområde som följer från det nya gruppundantaget. Vidare hänvisar lagens 3 § till vissa materiella bestämmelser i förordning 1217/2010 avseende bedömningen av FoU-avtal. Enligt promemorian skall även denna paragraf revideras för att uppnå rättslikhet med det nya gruppundantaget. Precis som tidigare, åstadkoms detta genom att den svenska lagen korshänvisar till det unionsrättsliga gruppundantagets materiella bestämmelser. En bedömning av ett avtal enligt ett svenskt gruppundantag kräver i praktiken att vissa bestämmelser i det unionsrättsliga gruppundantaget tillämpas genom vissa paragrafer i den svenska lagen.

Vidare föreslår promemorian regler om ikraftträdande och övergångsperioder som inte riktigt överensstämmer med det unionsrättsliga gruppundantaget. Det unionsrättsliga gruppundantaget för FoU-avtal trädde redan i kraft 1 juli 2023, medan det svenska gruppundantagets reviderade regler skall tillämpas fr.o.m. 1 januari 2024. Det unionsrättsliga gruppundantaget har dock en övergångsperiod. Enligt denna skall de avtal (som var i kraft 30 juni 2023) som inte

uppfyller villkoren i det nya gruppundantaget men som kunde undantas enligt det äldre gruppundantaget vara undantagna från tillämpningen av artikel 101.1 FEUF fram till 30 juni 2025. I promemorians förslag gällande det svenska gruppundantaget anges också en övergångsperiod fram till 30 juni 2025 för avtal som inte uppfyller villkoren enligt promemorians förslag men som uppfyller de villkor som gäller idag. Övergångsperioden gäller dock för avtal som är i kraft före 1 januari 2024. Således kommer avtal som ingåtts mellan 1 juli och 31 december 2023 kunna undantas enligt det svenska regelverket men inte enligt den unionsrättsliga. Detta är givetvis olyckligt eftersom sådana avtal kan vara ogiltiga enligt EU-rätten, vilket innebär att rättslikhet mellan svensk konkurrensrätt och EU-rätten inte uppnås i enlighet med artikel 3 förordning 1/2003. Det är dock inte troligt att problemet har stor praktisk betydelse. Företag som ingått avtal efter ikraftträdandet av det EU-rättsliga undantaget den 1 juli 2023 torde redan ha anpassat sina avtal till unionsrätten. Med tanke på de stora bötesbelopp som kan utdömas företag som överträder EU:s konkurrensregler torde det finnas mycket starka incitament för företag som inte kan dra fördelar av övergångsperioden i det unionsrättsliga gruppundantaget att ha anpassat sina avtal enligt det nya gruppundantaget.

Vad gäller promemorians förslag till ändringar i lagen (2008:582) om gruppundantag för specialiseringsavtal innebär även de en revidering av tillämpningsområdet samt av vissa materiella bestämmelser som anpassas till det nya EU-rättsliga gruppundantaget (förordning 2023/1067) om specialiseringsavtal. De ändringar som föreslås i promemorian är av samma typ som föreslagits gällande lagen om gruppundantaget för FoU-avtal. Promemorian föreslår även samma tidpunkt för ikraftträdande och samma övergångsperiod. Även gällande detta gruppundantag uppstår ett eventuellt problem för avtal som ingåtts mellan 1 juli 2023 och 31 december 2023. Av samma skäl som diskuterats ovan om FoU-avtal torde detta eventuella problem en mindre praktisk betydelse.

Vad gäller förlängningen av det EU-rättsliga gruppundantaget för vertikala avtal inom motorfordonssektorn (förordning 461/2010) genom förordning 2023/822, kommer gruppundantaget att fortsätta tillämpas fram till 31 maj 2028. Eftersom de svenska gruppundantagen inte är tidsbegränsade (olikt de unionsrättsliga gruppundantagen) krävs i princip ingen åtgärd inom svensk rätt. Lag (2008:584) om gruppundantag om vertikala konkurrensbegränsande avtal inom motorfordonssektorn kan fortsätta tillämpas i sin nuvarande lydelse.

Juridiska fakultetens synpunkter

Juridiska fakulteten har inga invändningar mot de föreslagna ändringarna i de svenska gruppundantagen. Som redovisats ovan bör de svenska reglerna var harmoniserade med EU-rätten för att uppfylla de

krav som följer av förordning 1/2003 och rättspraxis. En rättslighet mellan de svenska och de unionsrättsliga gruppundantagen gör det enklare för företag att göra en egen bedömning av lagligheten av ingångna avtal, vilket är själva syftet med gruppundantagen. Som förklarats ovan torde den eventuella rättslighet som uppkommer vad gäller tillämpningen av det svenska regelverket på FoU- och specialiseringsavtal som ingåtts mellan 30 juni 2023 och 31 december 2023 ha mycket liten praktisk betydelse.

Av dessa skäl tillstyrker Juridiska fakulteten förslagen avseende gruppundantagen i sin helhet.

DMA

Bakgrund och promemorians förslag

Den 14 september 2022 antogs DMA. Förordningen syftar till att reglera beteendet av större aktörer som tillhandahåller vissa typer av plattformstjänster. Det antas att vissa större aktörer kan ha marknadsstyrka och därmed vidta åtgärder som är skadliga för konkurrensen och konsumenterna. Eftersom det funnits en risk med att medlemsstater vidtar divergerande lagstiftningsåtgärder för att komma åt vissa av de konkurrensnedvridningar som tillhandahållare av plattformstjänster gör sig skyldiga till antogs förordningen på basis av den rättsliga grunden (artikel 114 FEUF) som allmänt gäller för harmoniseringsåtgärder avseende den inre marknaden. Förordningen medför att vissa tillhandahållare (med en viss omsättning) av s.k. centrala plattformstjänster (som t.ex. tillhandahållare av operativsystem) klassificeras som s.k. grindvakter (artikel 3 DMA). Dessa förpliktigas att rapportera (artikel 3 DMA) till kommissionen och förbjuds från att vidta vissa åtgärder som kan snedvrida konkurrensen (artiklarna 5–7 DMA). Vidare kan kommissionen uppdatera åtgärder riktade mot grindvakter för det fall det ändå uppstår en snedvridning av konkurrensen (artikel 12 DMA). I praktiken innebär detta att kommissionen kan utvidga tillämpningen av åtgärder för att skydda konkurrensen.

Kommissionen har vidare möjligheter initiera ett förfarande enligt artikel 20 DMA som kan utmynna i olika typer av ålägganden, åtaganden och sanktioner. Kommissionen har dessutom rätt att begära upplysningar, utföra platsundersökningar och hålla förhör. Företag som vägrar att samarbeta kan påföras böter och viten (artikel 30).

Enligt förordningen hindrar inte tillämpningen av DMA att nationella myndigheter tillämpar nationell konkurrensrätt, inklusive regler som tillämpas mot ensidiga handlingar av företag som tillhandahåller plattformstjänster och som är striktare än DMA. Nationell rätt får dock inte tillåta agerande som är förbjuden enligt DMA eller att nationella myndigheter tar beslut som går emot kommissionens beslut. Nationella

myndigheter som tillämpar nationell konkurrensrätt har vissa rapporteringsskyldigheter gentemot kommissionen över utredningar och åtgärder som riktas mot grindvakter.

Enligt DMA är kommissionen den enda som kan ta beslut och vidta sanktioner till följd av överträdelser av förordningen. Nationella myndigheter har dock vissa skyldigheter att bistå kommissionen, t.ex. vid platsbesök hos företag när de sistnämnda har gjort invändningar. Exempelvis ska KKV begära handräckning av kronofogdemyndigheten så att kommissionen får tillträde till företagets lokaler vid en platsundersökning. Nationella myndigheter som övervakar nationell konkurrensrätt, som t.ex. KKV, kan få rätt att på eget initiativ initiera en utredning gentemot grindvakter som misstänks för att ha begått överträdelser av artiklarna 5, 6 och 7 DMA. En sådan rätt måste dock, enligt förordningen, fastställas i nationell rätt enligt artikel 38.7 DMA. När kommissionen initierat ett förfarande enligt artikel 20 DMA är nationella myndigheter förhindrade att påbörja eller fortsätta en egen utredning.

Medan en förordning tillämpas direkt i medlemsstaterna och kräver ingen implementering, medför DMA vissa skyldigheter för medlemsstaterna som måste regleras i nationell lagstiftning. Promemorians förslag rör dessa kompletterande bestämmelser. Exempelvis föreslås att KKV skall få initiera utredningar av artiklarna 5–7 DMA på eget initiativ (5 kap 13a §) i enlighet med artikel 38.7 DMA. Enligt samma bestämmelse skall KKV kunna ålägga företag att tillhandahålla uppgifter, handlingar etc., kalla till förhör samt utföra platsundersökningar. KKV skall kunna förena sådana åtgärder med vite. Däremot skall KKV enligt förslaget inte kunna besluta om utredningsavgift om företaget med uppsåt eller oaktsamhet hindrat utredningen, t.ex. genom att ha lämnat oriktiga uppgifter. Enligt promemorian skulle en sådan rätt inte vara ändamålsenlig eftersom KKV inte har befogenhet att vidta sanktioner för överträdelser av artiklarna 5–7 DMA och kommissionen är den enda som har befogenhet att övervaka efterlevnaden av förordningen.

I promemorians förslag diskuteras även en rad regler som rör sekretess. Dessa regler behandlas inte i detta yttrande.

Juridiska fakultetens synpunkter

Juridiska fakulteten tillstyrker de nya bestämmelser som föreslås enligt promemorian. Det torde stärka övervakningen av DMA om KKV ges möjlighet att på eget initiativ undersöka om det förekommer överträdelser av artiklarna 5–7 för att sedan rapportera till kommissionen. Det kan hända att KKV under utredningen av överträdelser av antitrustreglerna (både svenska och unionsrättsliga) får indikationer på att företag även har begått överträdelser av DMA. I

sådana fall kan det vara särskilt påkallat att KKV (efter rapportering till kommissionen) har möjlighet att snabbt påbörja en annan utredning som rör DMA. För att en sådan utredning skall vara effektiv bör KKV få samma befogenheter som verket har i andra konkurrensrättsliga utredningar, som att begära information och handlingar, kalla till förhör och utföra platsundersökningar.

I motsats till vad som uttrycks i promemorian torde det inte vara ändamålsenligt att KKV inte ges möjlighet att besluta om en utredningsskadeavgift i de fall ett företag hindrat utredningen. Den motivering som ges i promemorian är inte övertygande. Att kommissionen är den enda som har befogenhet att vidta sanktioner för överträdelser betyder inte att nationella myndigheters möjlighet att utreda enligt artikel 38.7 DMA skulle vara av mindre vikt. Medan möjligheterna till att förena ett åläggande att underkasta sig en platsundersökning med vite säkert kan vara ett effektivt sätt att få till stånd en sådan undersökning, kan företaget hindra utredningen t.ex. genom att inte lämna all relevant information och handlingar eller inge felaktiga eller vilseledande uppgifter till KKV. Att KKV själv saknar befogenhet att vidta sanktioner för överträdelser av DMA utgör snarare en svaghet som kan minska företagets incitament att samarbeta. Vanligtvis brukar KKV i antitrustutredningar ha ett annat påtryckningsmedel för att ge incitament till företagen att samarbeta genom reglerna om eftergift och nedsättning av konkurrensskadeavgiften. Eftersom ett sådant påtryckningsmedel saknas vid utredningar om överträdelser av DMA kan det vara än viktigare att låta KKV kunna påföra en utredningsskadeavgift för att få företagen att samarbeta. Eftersom det inte kan förväntas att kommissionen på egen hand kommer att kunna upptäcka alla möjliga överträdelser av de förpliktelser som följer av artiklarna 5–7 DMA torde det vara mer ändamålsenligt att stärka de nationella myndigheternas möjligheter till att upptäcka och till viss del utreda sådana överträdelser. KKV bör således få möjligheten att påföra en utredningsskadeavgift gentemot företag som hindrar en utredning av eventuella överträdelser av DMA. Det skulle sannolikt göra det enklare för KKV att utreda eventuella överträdelser av DMA.

Juridiska fakulteten tillstyrker promemorians förslag med tillägget att KKV borde ges möjlighet att enligt 5 kap 21 § KL kunna påföra en utredningsskadeavgift på företag som hindrar en utredning.

FSR

Bakgrund och promemorians förslag

FSR rör subventioner som riktas mot företag på den inre marknaden men som ges av stater utanför EU (utländska subventioner). Inom EU existerar regler som hindras medlemsstater att ge statsstöd t.ex. genom

direkta subventioner, skattelättnader, investeringar, köp och försäljning av fastigheter, varor och tjänster. Vad gäller utländska subventioner finns begränsade möjligheter att ingripa genom unionsrätten. FSR syftar därmed till att införa kontroll av sådana utländska subventioner som är riktade mot företag och som ger konkurrensfördelar, inklusive vid företagsförvärv (koncentrationer) och offentliga upphandlingar. FSR stadgar vilka subventioner som anses problematiska och inför regler om övervakning, förfarandet och sanktioner. FSR tillåter bland annat att kommissionen har vissa utredningsbefogenheter, liknande de befogenheter som finns inom antitrustområdet och DMA. Kommissionen får begära information från företag, göra platsundersökningar både inom och utanför unionen (artiklar 13–15). Kommissionen får även besluta om böter och viten, interimistiska åtgärder, samt besluta om åtaganden och gottgörande åtgärder som eliminerar eller väger upp konkurrensnedvridningar (artiklar 7, 12 och 17). Vad gäller koncentrationer åläggs företag en skyldighet att anmäla koncentrationer som når över vissa tröskelvärden (baserade på företagets omsättning) när ett av företagen har fått en utländsk subvention som snedvrider konkurrensen (artikel 20). Kommissionen kan i vissa fall komma att upplösa en sådan ingången koncentration (artikel 7). Vad avser offentliga upphandlingar finns även en anmälningsskyldighet när upphandlingen och subventionen når över vissa tröskelvärden (artiklarna 28 och 29). I annat fall måste ett företag lämna in en anbuds försäkran med en redogörelse över utländska bidrag och att dessa inte är anmälningspliktiga (artikel 29.1). Görs ingen anmälan eller lämnas ingen försäkran kan ett anbud förkastas av den upphandlande myndigheten (artikel 29.3). En anmälan vidarebefordras till kommissionen som kan ta ett beslut om att anbudet är ogiltigt. Vidare kan kommissionen även besluta om att förbjuda tilldelningsbeslut riktade mot ett visst företag om denna får konkurrensnedvridande subventioner som inte avhjälps genom åtaganden från företaget (artikel 31.2). FSR innehåller inga regler om möjligheter för privata aktörer att begära överprövning av upphandlingsmyndigheters beslut som står i strid med FSR.

FSR utgör en förordning vilket är direkt tillämbart i medlemsstaterna och som därmed inte kräver implementering. FSR kräver däremot införandet av ett fåtal kompletterande regler i svensk rätt. Enligt förordningen skall nationella konkurrensmyndigheter, som KKV, kunna göra platsundersökningar på begäran av kommissionen vid övervakningen av FSR. Enligt promemorians förslag (5 kap 16 § KL, reviderad), gäller för sådana platsundersökningar bestämmelserna i 5 kap 6, 9–13 §§ som ger KKV vissa befogenheter men som också uppställer visst skydd för företagen. KKV skall även bistå kommissionen, t.ex. med en begäran om handräckning från kronofogdemyndigheten, vid platsundersökningar som utförs i Sverige (5 kap 17 § KL, reviderad). Vidare skall enligt promemorians förslag

företag som deltagit i ett upphandlingsförfarande kunna begära överprövning av vissa upphandlingar enligt lagen (2016:1145) om offentlig upphandling, lagen (2016:1146) om upphandling inom försörjningssektorerna och lagen (2016:1147) om upphandling av koncessioner. En sådan överprövning får göras om en leverantör har lidit eller kan komma att lida skada till följd av att en upphandlade myndighet överträtt artiklarna 29.3, 29.4 eller 31.2 FSR. FSR innehåller inga regler om överprövningar, men rättsmedelsdirektiven (direktiv 89/665/EEG och direktiv 92/13/EG) stadgar att upphandlade myndigheters beslut skall kunna överprövas. Enligt promemorians förslag skall en överprövning kunna ske när den upphandlade myndigheten antingen felaktigt förkastat eller underlåtit att förkasta ett anbud pga. de skyldigheter som följer av artiklarna 29.3, 29.4 eller 31.2 FSR. En överprövning kan leda till att upphandlingen görs om eller att den får avslutas först sedan rättelse har gjorts. En överprövning får dock inte leda till att ett avtal mellan den upphandlande myndigheten och ett företag förklaras ogiltigt.

I promemorians förslag diskuteras även en rad regler som rör sekretess. Dessa regler behandlas inte i detta yttrande.

Juridiska fakultetens synpunkter

Juridiska fakulteten tillstyrker promemorians förslag rörande FSR i sin helhet.

Sammanfattning

Juridiska fakulteten tillstyrker promemorians förslag avseende gruppundantagen samt kompletterande bestämmelser rörande FSR. Vidare tillstyrker juridiska fakulteten promemorians förslag om kompletterande bestämmelser till DMA med tillägget att KKV borde ges möjlighet att enligt 5 kap 21 § KL kunna påföra en utredningsskadeavgift på företag som hindrar en utredning av överträdelser av artiklarna 5–7 DMA.

Förslag till yttrande i detta ärende har upprättats av universitetslektor Vladimir Bastidas. Yttrandet har på delegation avgivits av Juridiska fakultetens dekanus, professor Anna Singer.

Anna Singer